

(המשך מעמוד 12)

גם אפטרטגים מהמאה הקודמת. אם אנחנו רוצים מחיר לפגוע בטנק הנמצא בגבול עיראק קירור, כשת קשה להתייחס ברצינות לנימוקים כגון: מה יעשה ערבי בחלחול.

דווקא התיאור שלך על פיתוח אמצעי-הלחמה, ועל העידן המודרני, מצדיק עוד יור תר את הפיתוח שאני מגיע אליו. דווקא מפני שאפשר לשבש את גיוס מערך-המילואים מרמת-הגולן, מבלי לעבור את הקו הסגול, בגלל זה אנחנו צריכים לדאוג שבשלב הפתיחה אנחנו לא נעסוק בלחימה ישר כירור שלים.

כל מצב אפטרטגי נכנס לתוך מיוסגרת של נתונים פוליטיים. מפי ריע לי בניתוח שלך שאתה מתייחס אל המצב, שיויוצר אחרי חתימת חוזה-שלום, כאילו זה המשך המילחמה מה באמצעים אחרים. ההנחה היסודית צריכה להיות שהשלום ייצור מצב חדש, שיהזיק מעמד, תוך לקיחה בחשבון של אפשרות שזה יתמוטט. השיקול הראשוני הוא שינוי המציאות הפוליטית.

יפה, אז אני מציע לך לפתוח את הספר של שימרון פרס. למה?

מפני שלפעמים הוא כתב דברים חכמים. הוא מסביר ומוזיר שלא להאמין לחושים ולהי סכמים במיורח התיכון. אין להם שום תוקף ושום ערך, אם אחד הצדדים רוצה להפר או תם.

כך זה בכל מקום בעולם.

בכל מקום. הסכמים כאלה נשארים תקפים כשני תנאים: אם יש לשני הצדדים רצון כן לשמור עליהם, או אם אחד מהצדדים יש לו כוח לתת תימוכין להם. ובכן, אנחנו מכי רים יותר מדי טוב את האוייב שממול, ויודי עים שאף הסכם אחד לא כובד ולא יכובד, כאשר יהיה לו פיתוי להיפטר מהנטע הזר ששמו יהודים, ויכול להיות שמי שתחתום איתו את הסכם-השלום יהיה לו הרצון הכי טוב בעולם. נגיד שהוסיין וערפאת שניהם חתמו את זה איתנו, במטרה להשיג שלום אמיתי. יורשיהם, ואפילו הם עצמם, כעבור שנה שנתיים, יראו רגע של חולשה במדינת-היהודים, אז הם יעשו את הצ'יק כרי לצאת למילחמה.

אני מוכן להמר ולקחת צ'אנסים על כל מיני דברים בחקלאות, בגידול זן לאימוכר, בטיחות-השקיה חרשות ומהפכניות. אני מר כן להמר אפילו בכורסה, דבר שלא משך אור תי. אבל להמר על החיים של העם שלי, להמר על הבית השלישי? הרי אם אנחנו פעם אחת נדפק במלחמה זה טופר של העם היהודי, זה לא עוד פעם, בעוד 100 שנה, תקום תנועה ציונית כזו, כזה הצ'ל יכריז על הקמת מדינה כפפעם הרביעית.

אף אחד לא יהמר — לא על קיום המדינה. השאלה היא אם ערבי-ביתחון יורידו את ההומור הזה לאפס. האם אפשר לתת להסדרה-השילום תימוכין. אמרת, ואני מסכים אי-תך, שכל חוזה בין שתי מדינות בניו על זה וששני הצדדים מעוניינים לקיים אותו, או שכל צד יוכל להרי תיע את השני מלהפר אותו. אתה מקבל את ההנחה המיוקדת שאי אפשר להבטיח את זה, ועל זה הדי עזת חזקת. למעשה אתה אומר שלעולם לא יהיה שלום.

אני שואף-שלום מיתצועי. השלום זה לא הקופירייט של אלה שמתגנדרים בשם השלום, כמו שלום-שכשו. כמו מחנה-השלום, או אם הם מחנה-השלום ואני ממחרריה מלחמה, דווקא אני, כחילי שלך למילחמות, יודע על חשיבות השלום לא פחות ממה.

מיליון פלסטינים מהארץ יביא לשלום? אני אגיע לזה.

חיילים אמיתיים, למעט כמה מטורפים, לא רוצים מלחמה, כי הם יודעים שמלחמה חוזרים בלי איברים, ומלחמה חוזרים עם חביר קטועי-איברים ועם אלונקות גונחות, ומלחמה חוזרים ומספילים עיניים ליתור מים ולאמנות ולהורים השכולים. אני לא צריך ללמוד על חשיבות השלום מכמה פיורי פים, שחלק מהם אין להם אפילו מיספר אישי. אני יכול לתת לך שרים שאין להם מיספר אישי. הם מדברים על שלום הרבה מאוד. וכך, ההנחה הרביעית היא שלום, וההנחה

ואני אסביר: טרנספריבהסכמה זה טרנספר שנעשה בין ממשלות, לא האנשים ורצים ללכת. שלושה מיליון תורכים ויוונים הוחלפו בשנות ה-20, הם לא רצו לעזוב את הבית את חלקת-ההרדה ואת הזית שלהם.

הם גורשו. למה, הם לא גורשו. תהליך טרנספר שנעשה בהסכמה של שתי הממשלות ובתימוכין מלא של חברי-הלאומים.

אחרי שהיתה מלחמה איומה. נכון, גם אצלנו היתה מלחמה איומה.

ארכיון העולם הזה

שאלה: בן-גוריון אמר טרנספר? תשובה: הייתי קצין בחטיבת יפתח, שכבשה את לוד ורמלה ב-1948. שאלנו מה לעשות עם הערבים. קיבלנו פקודה לגרש. הבענו תמיהה והקצין, יצחק רבין, אמר שזו הוראה ישירה של דויד בן-גוריון.

החמישית היא שאנחנו רוצים לבנות את המדינה היהודית כמדינה דמוקרטית, מדינה שבה כולם שוויוניות, כולם יכולים לבחור ולהיבחר, אין אדונים ועבדים.

אם מקבלים את חמש ההנחות האלה, אין מנוס אלה להגיע לפיתרון אחד שאומר ומביר מס על שני הדברים הבאים: ארץ-ישראל שייכת לעם ישראל, אין לנו ארץ אחרת, להם יש 22 אחרות...

לעם הפלסטיני? בוודאי, כי הם, אגב, באו הנה מכל מיני מקומות אחרים, והם אומרים בעצמם שהם חלק מהאומה הערבית הגדולה. אותה שפה, אותה דת, אותה לשון, אותה תרבות, אותו אקלים, בבקשה, שיצטרפו אליה.

לפי אותו ההגיון אתה יכול להי גיד גם לאוסטרלים שיצטרפו לאומה הגרמנית.

אני לא יודע. היום אני אומר שהערבים הפלסטינים, בשביל השלום בנינו ובין מדינות-ערב, וגם למען עצמם, חייבים לצאת מ'שטח-ההתנגשות, ולא להיות הסיבה והעילה למלחמות.

שמענו את חמש ההנחות. כי מובן שעל כל אחת מהן אפשר להת' וזכה יום שלום. מה אתה מציע בי פועל? מהו הטרנספר שאתה מציע? ישנם שלושה סוגי טרנספר: טרנספר-כחם, טרנספר-ברצון וטרנספר-בכפייה, שאי ננו אלא גירוש. אנו ממליצים רק על השניים הראשונים. טרנספר בהסכמה וטרנספר ברצון.

ולא? למה ולא? וכן למה ולא? וכן וכן וכן? עם סימקריאה!

בואה אחרי החורבן. תבוא ממשלה כזו, כי גם הערבים צריכים את השלום. המיורח התיכון, אם יהיה בו שלום, יהיה אחד האזורים היפים בעולם, יש לו מים, יש לו נפט, יש לו כוח עבודה, יש לו טכנולוגיה יהודית. הוא יכול לשגשג. הוא יכול לפרוח. יום אחד תבוא ממ' שלה כזאת ותרצה את זה.

למה היום זה איננו? את זה אני יכול להסביר אבל חבל על הזמן. השליטים לא צריכים את השלום, כי השלום יביא את הקיד מה מהיהודים ויגרע את העץ שהם חיים עליו, כי חסר לשליטים אבסולטיים ויכניסו לעמים שלהם את ארעינות של הדמוקרטיה, של הבחירות, של החופש. אבל השלום יום אחד יבוא.

כשהוא יבוא, נגיד להם: חברים יקרים, התנאי הראשון לשלום שיתכנס זה קחו מאיתנו את 1.4 מיליון הערבים, או מה שישאר עד אז מתוך 1.4 מיליון — כי אני לא כונה רק על טרנספר בהסכמה — ובשביל האומות הערביות לקלוט 1.4 מיליון איש זה פחות מאחוז מעמיהם. ממשלת-עיראק חתמה עם ממשלת

הערבית על העברת 1.5 מיליון מצרים מעמק מצרים לירדן, עור לפני מלחמת-שמר נהיה-השנים עם חומייני שאברו בהם חצי מיליון חיילים, ומיליון נכים.

למה? כי היא רק צמאה לכוח-אדם. יש מחקרים מוכחים שעיראק יכולה לקלוט 50 מיליון בני-אדם. היום הם לא יכולים לקבל זאת, באספקט לאומי שלהם. הם יבגדו בעניין הערבי ויבגדו בפלסטינים? לא. אבל יום אחד הם ירצו לדבר איתנו שלום, גם לטובתם. אם השלום הוא רק לטובתנו, הוא לא יבוא.

אם זה יקרה בעוד 40 שנה, מה יהיה עם הערבים בינתיים?

חכה, נגיע גם לזה. שכנע לפני שבא סאדאת לירושלים, אף אחד לא האמין שיבוא נשיא לדבר שלום. שבוע אחרי שאדאת היה, אמר מוטה גור, כרמטכ"ל: אל תאמינו לו, זו תוכנית-השעיה, פניו למלחמה. עובדה שבא יום אחד נשיא ערבי לדבר איתנו שלום, כי זה גם לטובתם, ורק בזה אני מאמין. אם לא הייתי מאמין שזה גם לטובתם, אין סיכוי שיהיה שלום ואנחנו ישיאר ספרטה ונחיה על החרב, וזה רע מאוד. חוון של ספרטה זה החוון הכי גורא שאני יכול לצפות למדינת ישראל. דווקא כחייל אני לא רוצה ספרטה. לא הבנתי ביוון איך הם רצו את זה.

הטרנספר השני הוא טרנספר-מרצון. מה זה טרנספר-מרצון? זה שהפרט, האיש עצמו, קם ומחליט שהוא מהגר בגלל סיבות כל-כליות, מישפחתיות, חברתיות, הרפתקאות, הוא קם והולך.

החברים שלנו עברו לג'ויורק או ללוס אנג'לס, זה טרנספר-מרצון. בתקופת השיל-טון של חוסיין הגיעו מימדיה-הגירה של הערב בים הפלסטיניים עד ל-60 אלף איש בשנה. 60 אלף איש היו קמים והולכים לאבורדי ולסעודיה וללוב, שלא על-מנת לחזור. לא כאלה שהלכו וחזרו, אלא כאלה שהיגרו לצ' מיתות. למה? כי חוסיין נהג בהם מדיניות חכמה מאוד. הוא אמר להם: אין אוניברסיטות ביהודה ושומרון, ואתם רוצים ללמוד, ומוכן שבני-ישיבות רוצים לימודים על-יתכור ניים. תסעו לקאהיר, יש שם אוניברסיטות, תלמדו שם.

אבל הם חזרו. לא, רבים מהמיכו שם, חלק חזרו. אני מדבר על אלה שלא חזרו — 60 אלף איש בשנה. חוסיין לא הירשה להקים תעשייה בית-י"ש. כשנכנסנו ליהודה ושומרון מצאנו בית-חרושת לגפרורים של מישפחת אלימצרי מ' שכם. זה הכל.

אנחנו נתנו להם שפע של תעשיות, מומ' חים ויועצים והכל, ואנחנו מספקים עבודה ל-140 אלף ערבים מיש"ע. עלינו לנהוג כמדיניות של מאגנט שלילי. זה לגיטימי, חוקי, גם לפי אמנת-ז'נבה. צבא-כיבוש אני לא צריך להקים אוניברסיטות, כי אני גם יודע מה מלמדים בהן, שינאה לציון, את הפרוטר קוקים של וקניציון, ואיך להילחם נגד היהוד